

at Kongelovens Arvesølge i Slesvig har sovet i den Tid, og at han nok skal straffe dem, som have misbrugt hans Formænds Svaghed dertil. Og, naar nu de, som for Diebliffet i fjernere Afstand ere arveberettigede efter Kongeloven til Danmark, Slesvig og enkelte Dele af Holsteen samt Præntitionerne paa andre og til Lauenburg, — naar nu de, ja, naar en Gæst af dem, selv den Djerreste, dersom en saadan Kgl. Erfaring kommer, siger: „Ja, det er retlig ugyldigt, det protesterer jeg imod:“ er det saa ikke sandt, at da staaer Ret imod Magt, at da er efter Kongeloven, som var det hidtil gjældende lovlige Forhold for Slesvig og disse omtalte Lande, deres Protest det Rette, og det Andet et Kgl. Magtsprog, understøttet af 5 Stormagter og en Hoben mindre, — saavidt jeg forstod den ærede Minister dog med Undtagelse af Baiern (Katter)? Jeg for min Deel holder da, hvad Udsagnet angaaer, paa Retten og ikke paa hele denne Magts-Understøttelse; thi jeg troer, at i Længden vil det vise sig, som selv Hedningerne sagde, at Ret og Sandhed have et langt Liv. Saa have vi alisaa ladet det komme dertil, at der kan fremkomme nye Præntitioner, ikke falske, ikke ugyldige, ikke saadanne, som vi bekæmpede for et Par Aar siden, men fuldkomne retsgyldige, kun ved Magt tilfidsatte Fordringer paa Slesvig, visse Dele af Holsteen, Præntitionen til de øvrige og paa Lauenburg, d. e. et Slesvig-Holsteen-Lauenburg, om Nogen hellere vil have det.

Det var disse Spørgsmaal, som jeg vilde drifte mig til at forelægge den meget ærede Premierminister, og som jeg, om fornødent, muligens skal gjentage siden. Og nu gaaer jeg over til Bekjendelsen.

Jeg bekjender altsaa, at for det Første saa veed jeg mig juridisk i min gode Ret, hvis jeg, der som disse Spørgsmaal ikke blive tilfredsstillende besvarede, og dersom der ikke gjøres Noget for, at disse Spørgsmaal kunne blive det, stemmer imod, om saa skulde være, det hele Forslag. Jeg er juridisk berettiget til at gjøre det — og jeg vil bede den ærede Taler, min i Sandhed dyrebare Ven, som talte

for mig, om at tilgive mig, at jeg her maa være af en anden Mening end han. Thi det er tilvisse saa, at juridisk fattes der her Noget i Henseende til det Forslag, som siges at forelægges; og det er tilvisse saa, ikke, som min ærede Ven tildeels synes at antage, at Mangelen ligger deri, at Forslaget ikke har Titel af Forslag, og at denne er bleven ombyttet med Titel af kongeligt Budskab. Nei, det ligger ikke deri; men det ligger deri, at Budskabet under H. S. Majestæts Haand og Segl kan ikke betragtes som et Forslag, selv om der staaer Forslag fra først til sidst; thi det kan ikke gjøres til Gjenstand for Afstemning; vi kunne ikke stemme om, hvad H. S. Majestæt under Rigets Segl henvender til os. Altsaa, der er virkelig en Formfeil, der fattes et Forslag, saaledes som Grundloven har fordret. Og der er endda een Formfeil til. Og det er den, at den 4de Paragraph i Grundloven, dersom Forslaget, som man kalder det, vedtages, vil aldeles udgaae af Grundloven. Men til at lade den udgaae deraf, udkræves der en tredobbelst Behandling af tre Rigsdage efter hverandre, sammenlign § 100. Den første Deel af Paragraphen, at den i Kongeloven fastsatte Arvesølge er fremdeles gjældende, den falder jo nemlig efter Forslaget bort; og den anden Deel, at „den“ kun kan forandres ifølge Forslag fra Kongen, falder ogsaa bort; thi denne Halvpart kan naturligvis ikke ombyttes med den Sætning, at en anden mulig Arvesølge kan ligeledes forandres efter Forslag fra Kongen; derom staaer der tværtimod aldeles Intet. Jeg gjør ikke disse Ting gjældende, deri er jeg enig med min ærede Ven, for at hænge mig i Ord og Former. Skulde jeg blive hængende nogensinde, da tør jeg sige, at det ikke bør være deri, idetmindste har jeg aldrig viist nogen særdeles Tilbøielighed dertil. Men jeg gjør det, for at det kan blive vittetligt, at juridisk har jeg Ret til at sige: her er ikke det tilstede, som gjør det til fuldstændigt rigtigt at stemme for dette Budskab under Navn af Forslag og at vedtage, at en Paragraph af Grundloven forsvinder uden fuldstændig Lov og Dom.